

at Udvalget nu paa et enkelt Medlem nær har fundet det rigtigt ikke længere at modsætte sig Bevillingen af et Pantſerſkib; det har været Regjeringen en ſaa meget ſtørre Glæde, ſom derved jo et af de ſtore Differentſpunkter imellem Regjeringen og dette Thing er blevet fjernet paa en heldig Maade, og Regjeringen glæder ſig fremdeles derover, fordi det er et af de Punkter, hvor det vilde være meſt vanſteligt for Regjeringen at give efter. Der er endnu et Punkt, hvor Udvalgets Flertal har imøbetommet Regjeringens Onſker, nemlig det, der angaar Telegramtaxterne, og der er ved et andet gjort et Skridt henimod en Imøbetommen, ſom desværre dog ikke er ſaa langt, at det har kunnet fjerne den Uoverenſtemmelse, ſom har været imellem Regjeringen og Folkethinget. Et meget ſtort Flertal i dette Udvalg tilraader nu Thinget med Undtagelse af diſſe Punkter, ſom jeg her har nævnt, at reſtituere Finantslovsforſlaget ſaaledes, ſom det gik herfra ved 3die Behandling, uden at der er foretaget et eneſte Skridt, ſom ſynes at tyde paa, at man endog med Henſyn til principielle og meget betydelige Anliggenderønſker at komme til nogen Overenſkomſt med Regjeringen. Jeg finder mig foranlediget til at ſige, at Regjeringens Stilling fremdeles er uforandret end ſamme ſom hidtil, og hvor lidet lyſteligt det end kan være nu at ſe Finantsudvalget med overvældende Flertal indſtille denne Beſlutning til Thingets Samtykke, ſaa har jeg dog troet, at det var nødvendigt at gjøre det ærede Thing opmærksomt paa, hvorledes Regjeringen opfatter dette Spørgsmaal, forinden det gik til at fatte en Beſlutning, ſom efter min Overbeviſning vil være af gjenneimgribende Betydning, og ſom maatte kan ſaae meget ſkjæbneſvangre Følger. Alſaa, Regjeringens Stilling er i den Henſeende uforandret, og ſelv om den nu ved, at den har et ſtort Flertal imod ſig, har dette ikke kunnet forandre Regjeringens Stilling overfor diſſe principielle Spørgsmaal, og allermindſt har dette kunnet være Tilfældet, efter at Sagen har været forelagt i det andet Thing, hvor den ikke blot har været drøftet i et Udvalg, men ogſaa i Thinget ſelv, og hvor Regjeringen har ſaaet en Godkjendelse af ſine Anſkuelser. Jeg tror overhoved at turde gjøre det ærede Things Medlemmer opmærksomme paa, at det neppe gaar an at lade, ſom om Landſthinget ikke exiſterer. Man har ved de tidligere Forhandlinger bevæget ſig mellem mer eller mindre ſikre Gæſninger om, hvad Landſthinget vilde eller ikke vilde. Nu, mine Herrer! er det ikke tilladt at tvivle længere derom, thi Landſthinget har efter en omhyggelig Overveielſe ſelv talt, og det ſynes næſten, at flere Medlemmer af Udvalget netop efter dette have beſluttet ſig til at gaa imod ikke de formodede Beſtemmelſer af Landſthinget, men mod dets virkelig udtalte Beſlutninger. Jeg ſkal nu henſtille til det ærede Things Medlemmer, om de tro,

at dette er den Maade, paa hvilken Enighed mellem Folkethinget og Landſthinget kan opnaas. Jeg for mit Vedkommende tager ikke i Betænkning at ſige, at jeg holder mig fuldſtændig overbeviſt om, at Landſthinget, der væſentligt har indſkrænket ſig til at ſætte ſin principielle Henſigt frem, ikke viger tilbage fra det, hvorom det i nærværende Dieblit er enigt med Regjeringen. Men, mine Herrer! naar det er ſaa, da ſkjønner jeg ikke rettere, end at ærede Medlemmer her ved at følge Finantsudvalgets Forſlag ikke blot tilføie Regjeringen det Slag, ſom jeg er overbeviſt om, at man har et godt Sind til, men tillige ved ſamme Leilighed giver Landſthinget det, og jeg ſiger, at der er for mig ikke nogen Tvivl om, at det under denne Forudſætning vil ende med, at Uenigheden mellem Folkethinget paa den ene Side og Landſthinget og Regjeringen paa den anden Side vil vedblive. Men, mine Herrer! have de gjort Dem ret klart, hvad Følgerne heraf ville blive? Det er netop diſſe, ſom jegønſker, at De ſtulle tage faſt i Die, forinden De beſtemme Dem til at følge Finantsudvalget. Den første Følge deraf vil være den, at der ikke kommer nogen normal Finantslov tilſtede; den for os hidtil ukjendte Situation vil fremtræde, at Rigsdagen, efter i 7½ Maaned at have behandlet Finantsloven, maa ſtilles, uden at have fyldeſgjort det Hverv, der efter min Mening er det vigtigſte konſtitutionelle Hverv, nemlig at tilveiebringe en normal Bevilling for det kommende Finantsaar. Deraf følger ſom en uafvigelig Pligt for Regjeringen ſtrag at ſtride til at ſtaffe en anden Forſamling, med hvilken den da paany kan optage Arbejdet, for at gjøre, hvad der ſtaaer i dens Magt for at ſtaffe en paa normal Maade tilveiebragt Finantslov. Men indtil dette ſker — og, mine Herrer! det varer ikke ſaa ganſke kort, naar der baade ſkal ligge en Opløsning og en Behandling imellem — er det ligeledes Regjeringens uafvigelige Pligt, og ikke blot den nærværende, men enhver Regjering's Pligt, at ſørge for, at Statsmaſſineriet ikke gaar iſtaa, og den maa derfor være beredt paa at foretage de Skridt, ſom ere nødvendige for at holde det i Gang. Regjeringen tror at have gjort Alt, hvad der med nogen Rimelighed kan forlanges af den. Den har forelagt Finantsloven i rette Tid, den har trods det, at dette Thing efter næſten et halvt Aars Forløb ikke har fuldendt den, foranlediget, at der er givet en yderligere Udfættelſe af 1½ Maaned, den har ikke gjort Nogetſomhelſt og vil ikke gjøre Nogetſomhelſt for at forhindre, at ikke alle de i Grundloven hjemlede Stadier paa Finantslovsforhandlingen ſkulde komme til deres Gylbigheid. Men ſkulde det deſuagtet ikke lykkes at tilveiebringe en normal Finantslov, da ſer Regjeringen ſig i den Nødvendighed at maatte træffe de Skridt, ſom ere nødvendige for at holde Maſſineriet i Gang. Regjeringen tror ſig i den Henſeende fuldſtændig angerløs. Jegønſker endnu